

ἀποδκευάρι τό, Πόντ. (Ἀμισ.) ἀποδκευάρ' Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀποσκευή καὶ τῆς καταλ. -άρι.

Ὁ τόπος ἐνθα ἀποτίθενται τὰ οἰκιακὰ σκεύη. Συνών. ἀποδκευαριστέριν, ἀποδκευή 2.

ἀποδκευαρίζω Πόντ. (Ἀμισ. Ἀργυρόπ. Ἰμερ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὀφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἀποδκευαρίζω Πόντ. ἀποδκευαρίζω Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀποδκευάρι.

Α) Κυριολ. 1) Διευθετῶ τὰ διάφορα σκεύη τῆς οἰκίας, τοποθετῶ ἕκαστον εἰς τὴν οἰκίαν θέσιν, εὐτρεπίζω ἐνθ' ἄν.: Ἀποδκευάρτισον τὰ στρώματα - τὰ μαξιλλάρῃ - τὰ ἐντρεπιδες Τραπ. Ἀποδκευάρτισο τὰ σαχάνῃ Ὀφ. Ἀποδκευαρία αὐτοῦ τ' ἀπέσ' (συγύρισε ἐδῶ μέσα) Κοτύωρ. Τ' ὁσπίτ' ἀποδκευαρισμένον ἐν' αὐτόθ. 2) Ἀποκομίζω τὰ ἐπιτραπέζια σκεύη μετὰ τὸ γεῦμα Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Σάντ.): Ἀποδκευαρίζω τὸ τραπέζι Οἶν. || Φρ. Τρώγω καὶ ἀποδκευαρίζομαι (τρώγω πολὺ) Σάντ. 3) Ἐξάγω ἀπὸ τῆς οἰκίας τὰ ἐπιπλα πρὸς τινα σκοπόν, οἶον πρὸς μετοίκησιν Πόντ. (Ὀφ. Τραπ.): Ἀποδκευαρίζω τ' ὁσπίτ' ἢ ἀπλῶς ἀποδκευαρίζω Τραπ. Ἐπεδκευάρισα τ' ὁσπίτ' Ὀφ. Συνών. ἀποδκευανίζω 2β.

4) Ἀποκομίζω τὰ σκεύη τῆς οἰκίας κλέπτων αὐτὰ Πόντ. (Ἰμερ. Κερασ. Κοτύωρ.): Ἐπεδκευάρτισον τ' ὁσπίτ' καὶ ἔφυγε Κοτύωρ. Ὅλα ἐπεδκευάρτισον ἀπαδαπέσ' (ὅλα τὰ ἔκλεψεν ἀπεδῶ μέσα). Ἐπεδκευάρτισαν τ' ὁσπίτιν μου Κερασ.

Β) Μεταφ. 1) Ἀποκαθιστῶ κόρη, ἐκδίδω εἰς γάμον Πόντ. (Κερασ.): Τρία κορίτζῃ εἶχα, ἐπεδκευάρισα τα.

2) Ἀπαλλάσσομαί τινος, οἶον διὰ τοῦ θανάτου, θάπτω τινὰ Πόντ. (Κερασ.): Ἐπεδκευάρισα τὸ κορίτζι μ'. 3) Δολοφονῶ, φονεύω τινὰ Πόντ. 4) Μέσ. ἀναχωρῶ, φεύγω Πόντ. (Ἰμερ. Κερασ. κ.ά.): Ἐπεδκευαρίεν ἀπαδαπέσ' (ἔφυγε ἀπεδῶ μέσα).

ἀποδκευάρισμαν τό, Πόντ. (Κοτύωρ. Οἶν. Τραπ.) ἀποδκευάρισμαν Πόντ. (Κοτύωρ. Σάντ. Χαλδ.) ἀποδκευάρισμα Πόντ. (Κοτύωρ.) ἀποδκευαρίαμα Πόντ. (Κοτύωρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποδκευαρίζω.

Τακτοποιήσις, εὐθέτησις τῶν σκευῶν ἢ ἐπιπλῶν ἐνθ' ἄν.: Τ' ὁτᾶς τ' ἀποδκευάρισμα (τοῦ δωματίου κτλ.) Κοτύωρ. Συνών. συγύρισμα.

ἀποδκευαριστέριν τό, ἀμάρτ. ἀποδκευαριστέρ' Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποδκευαρίζω.

Ἀποδκευάρι, ὁ ἰδ.

ἀποδκευαριστος ἐπίθ. Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. *ἀποδκευαριστός < ἀποδκευαρίζω. Περὶ τῆς στερητ. σημ. τοῦ ἀρκτικοῦ α ἰδ. ἀ- στερητ. 2α.

Ὁ μὴ ἀπαλλαγθεὶς τῶν ἐπιτραπέζιων σκευῶν: Ἀποδκευάριστον τραπέζιν.

ἀποδκευή ἡ, Πόντ. (Ἰμερ. Κερασ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. ἀποσκευή.

1) Τὸ σύνολον τῶν οἰκιακῶν σκευῶν ἐνθ' ἄν.: Ἐγκεν ὅλεν τὴν ἀποδκευήν αὐτ' (ἔφερεν ὅλην τὴν ἀποσκευήν του) Ἰμερ. Ἡ σημ. καὶ μεταγν. 2) Ἀποδκευάρι, ὁ ἰδ.

ἀποσκέφτομαι ἀμάρτ. ποσκέφτομαι Ἰων. (Κρήν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. σκέφτομαι.

Σκέπτομαι, ἐξετάζω τι κατ' ἐμαυτόν: Τὸ κασαπάκι ποσκέφτηκένε κ' εὐτὺς πάει 'ς τὸν ἱσοπάνη καὶ λέει (ἐκ παραμυθ.)

ἀπόσκια ἐπίρρ. Ἠπ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀπόσκιος.

Ὑπὸ τὴν σκιάν, ἐν τόπῳ σκιερῷ.

ἀποσκιᾶ ἡ, Πελοπν. (Ἀρκαδ. Οἶν.) ἀποσκιὰ Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀράχ. Καλοσκοπ.) ἀποσκιὰ Βιθυν. (Κατιρ. κ.ά.) Προπ. (Κύζ.) — (Νουμᾶς 113,5) ἀπότζα Τσακων.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. σκιά. Τὸ ἀποσκιᾶ κατ' ἐπίδρασιν τοῦ ἡσκιος.

1) Τόπος σκιερὸς Βιθυν. (Κατιρ. κ.ά.) Προπ. (Κύζ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀράχ.) κ.ά.: 'Σ τὴν ἀποσκιὰ τίποτε δὲ γίνεται (δὲν βλαστάνει) Κατιρ. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Στερελλ. (Φθιώτ.) 2) Σκιά Πελοπν. (Οἶν.) Στερελλ. (Καλοσκοπ.) Τσακων. (Νουμᾶς 113,5): Τ' ἀπομυσημίμου ἔχουμι ἀποσκιὰ 'ς τ'ν αὐλή μας Καλοσκοπ. Πάινι τ'ν ἀποσκιὰ γὰ νὰ μὴν ἰδρῶθ' αὐτόθ. Ἐκιοῦβε ἰὰν ἀπότζα (ἐκοιμήθη εἰς τὴν σκιάν) Τσακων. Κατὰ τὸ πέλαο κουνειούνται κατὶ ἀποσκιᾶς σὰ νὰ κνηγειούνταν ξωτικά (Νουμᾶς ἐνθ' ἄν.)

ἀποσκιάδα ἡ, Πελοπν. (Λακων. Μάν. Μεσσ.) Κύθηρ. — ΣΠασαγιάνν. Ἀντίλαλ. 11.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀπόσκιος.

1) Σκιά ἐνθ' ἄν.: Κάθομαι 'ς τὴν ἀποσκιάδα τῆς ἐλαιᾶς Μάν. Ἐκάτσα λιγούλλι 'ς τὴν ἀποσκιάδα Μεσσ. || Ἀσμ.

Θέλετε δέντρη ἀθίσετε, θέλετε μὴν ἀθίσετε, κ' ἐγὼ 'ς τὴν ἀποσκιάδα σας δὲν ἔρχομαι νὰ κάτσω

(μοιρολ.) Μάν. — Ποίημ.

Ὁ βοιδολάτης ροβολάει τὰ βόιδα του ἀπ' τὰ πλάγια

νὰ τὰ σταλίσῃ 'ς τοὺς δροσιές καὶ μέσ' 'ς τοὺς ἀποσκιάδες ΣΠασαγιάνν. ἐνθ' ἄν. 2) Ἐπὶ ἀνθρώπου, καχεκτικός, ἀδύνατος, ἀνίκανος Πελοπν. (Μάν.): Εἶναι μὴ ἀποσκιάδα.

ἀποσκιαδεργιά ἡ, ἀμάρτ. ἀποσκιαδαργιά Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀποσκιαδερός.

Ἡ σκιά τῶν βουνῶν καὶ κατ' ἐπέκτασιν πᾶσα σκιά.

ἀποσκιαδερός ἐπίθ. Πελοπν. (Ἀνδρουσ. Μάν.) ἀποσκιαδαρός Πελοπν. (Κουτήφαρ. Μάν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀποσκιάδα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ερός.

1) Σκιερὸς ἐνθ' ἄν. || Ἀσμ.

'Σ τὴν ἀποσκιαδερὴ μερὰ ὁ Μαυροειδῆς ἐοπέρνει.

2) Ὁ σκιαζόμενος κατὰ ὥρισμένας ὥρας Πελοπν. (Κουτήφαρ. Μάν.): Ἀποσκιαδερὴ ἡ ἀποσκιαδαρὴ Μάνη (ἡ πρὸς δυσμᾶς τοῦ Ταυγέτου ὡς σκιαζομένη ὑπ' αὐτοῦ, ἀντίθ. προσήλια κή) αὐτόθ.

Συνών. ἀποσκιερός.

ἀποσκιάζω Κρήτ. (Ρέθυμν. Σητ. κ.ά.) Κύθηρ. Πελοπν. (Αἴγ. Γορτυν. Καλάβρυτ. Λακων. Μάν. Φεν.) κ.ά. ἀποστιάζω Πελοπν. (Τρίκκ.) ποσκιάζω Κρήτ. (Σητ.) ποδ-στιάζω Κύπρ. ἀπασκιάζω Κρήτ. (Ρέθυμν.) Μέσ. ἀποδκιάσκουμαι Πόντ. (Κερασ.) ἀπιδκιάσκουμαι Πόντ. (Τραπ. κ.ά.) ἀπιδκιάουμαι Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. σκιάζω.

1) Προφυλάττομαι ἀπὸ τῆς βροχῆς καταφεύγων ὑπὸ σκέπην Κρήτ. (Σητ. κ.ά.) Πελοπν. (Μάν.): Ποῦ ποσκιᾶσες καὶ δὲν ἐγράθηκες; Σητ. Ἐάνοιξε νὰ δῆς ἂν ἔχη τόπο νὰ ποσκιᾶσης, ἂνε βρέχῃ αὐτόθ. || Ἀσμ.

Ἀμέτε καὶ ἀποσκιᾶσετε καὶ ὁδριά θὰ σᾶσε πιάση,

καὶ σεῖς 'στε ξένου ἀποπὰ καὶ ποιὸς θὰ σᾶς ἀλλάξῃ

(ὁδριά = ὁμβρός) Κρήτ.

Ὀμπρέλλα μου μεταξωτὴ ποῦ ἀποσκιάζαμε πολλοὶ

Μάν. β) Ἀπροσώπ. εἶναι ἐν σκέπῃ βροχῆς Κρήτ. (Ρέθυμν.): Ἀδες νὰ πάμ' ἐκεῖ π' ἀπασκιάζει νὰ μὴ γοαθοῦμε.

2) Καλύπτω διὰ σκιάς, σκιάζω Πελοπν. (Αἴγ. Μάν.): Τὸ σπῖτι εἶναι ψηλὸ καὶ ἀποσκιάζει τὸν κῆπο Αἴγ. Κάνε παρα-

πέρα, γιατί μ' ἀποσκιάζεις και μένα μ' ἀρέσει ὁ ἥλιος Μάν.

3) Εἶμαι ἐν σκιά, σκιάζομαι Κύθηρ. Πελοπν. (Γορτυν. Λακων. Μάν. Τρίκκ.): Σὲ λίγο ἀποσκιάζουν οἱ πεζοῦλλες Κύθηρ. Ἀκόμα δὲν ἀπόσκιασε τὸ σπῖτι Τρίκκ. Ἀποσκιάσανε τὰ χωράφια (ἐκαλύφθησαν ὑπὸ τῶν σκιῶν τῶν φυτευθέντων δένδρων) Μάν. Ἀπόσκιασο 'κειδὰ (κάθισε ἐκεῖ ὑπὸ τὴν σκιάν) Λακων. || Ἄσμ.

Πῆραν τ' ἀπόσκια πῆρανε πῆραν ὅχ τὴν αὐλή σου
κι ἀπόσκιασαν τὴν πόρτα σου, δὲ βλέπω τὸ κορμί σου
Γορτυν.

Μαράθηκε κι ὁ πλάτανος ποῦ 'χε παχὺν τὸν ἥσκιο
κι ὅπου ἀποσκιάζαν οἱ ἄρχοντες κι ὅλοι οἱ καπεταναῖοι
(μοιρολ.) Μάν. β) Ἀπροσώπ. ὑπάρχει σκιά Πελοπν.
(Καλάβρυτ. Μάν. Τρίκκ. Φεν.): Πάμε 'κεῖ ποῦ ἀπόσκιασε
τώρα κ' εἶναι δροσὸ Καλάβρυτ. Ἐδῶ ἀποσκιάζει γρήγορα και
δὲν μᾶς δέρνει ὁ ἥλιος Φεν. Δὲν ἀπόσιδασε ἀκόμα Τρίκκ. Ὁ,τι
ἀποσκιάζει (μόλις ἀρχίζει νὰ γίνεται σκιά) Καλάβρυτ.
'Απόσκιασε 'παδὰ Μάν. 4) Ἐνεργ. και μέσ. ἀποκτιῶ στή-
ριγμα, προστασίαν Πελοπν. (Λακων.): Ἄσμ.

Ποτέ της μὴν ἀκαρτερεῖ, ποτέ της μὴν 'παντέχη
πῶς θ' ἀποσκιάσ' ἡ πόρτα της.

5) Διαφεύγω τὴν προσοχήν τινος, ἀπατῶ τινα Κύπρ.:
'Επόδ-θασεν τὸν δάσκαλον τὸ 'ἔφνεν. Ἄμα 'ποδ-θάση τὸν
κύριν του, δέρνει τους. 'Πόδ-θασέ τον και φεύκα. β) Μέσ.
βλέπω τι ἀμυδρῶς ὡς σκιάν Πόντ. (Κερασ. Τραπ. κ.ά.)

6) Ἀνατινάσσομαι ἐκ φόβου, φοβοῦμαι Πόντ. (Τραπ.):
Καὶ 'ἐφάνθεν 'ς σ' ὁμμάτῃ μ' κ' ἐπεδκίασια.

ἀποδκίασμαν τό, Πόντ. (Κερασ.)

'Εκ τοῦ ρ. ἀποσκιάζω.

Τὸ νὰ βλέπη τις καὶ ἀμυδρῶς ὡς σκιάν.

ἀποσκιασμός ὁ, ἀμάρι. ἀπουσκιασμός Σάμ.

'Εκ τοῦ ρ. ἀποσκιάζω.

1) Προστασία ἀπὸ ἰσχυροῦ. 2) Ἐκπληξις, φόβος.
Συνών. σκιασμός.

ἀποσκιερά ἐπίρρ. Πελοπν. (Μάν.)

'Εκ τοῦ ἐπιθ. ἀποσκιερός.

Δυσμικῶς, ἐπὶ κινήσεως και ἐπὶ στάσεως: Θὰ πάουν
ἀποσκιερά (εἰς τὴν ἀποσκιερὴν Μάνην). Ἡμου ἀποσκιερά
(ἡμην εἰς τὴν ἀποσκιερὴν Μάνην). Ἀντίθ. ἀνατολικὰ 1,
προσηλιακά.

ἀποσκιερός ἐπίθ. Κύθηρ. Πελοπν. (Καλάβρυτ. Λα-
κων. Μάν. Σουδεν.)

'Εκ τῆς προθ. ἀπὸ και τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. σκιερός.

1) Ὁ σκιαζόμενος, σκιερός ἐνθ' ἀν.: Τὸ χωράφι μου
εἶναι μπῖτι ἀποσκιερό, δὲν τὸ παίρνει ὁ ἥλιος καθόλου Καλά-
βρυτ. Τὰ χωράφια μας εἶναι ἀποσκιερά και γι' αὐτὸ ἀργοῦνε
νὰ μεστώσουνε τὰ σπαρμένα Μάν. Συνών. ἀπόσκιος 1.

2) Ὁ σκιαζόμενος εἴτε κατὰ τὴν ἀνατολήν τοῦ ἡλίου
εἴτε κατὰ τὴν δύσιν Πελοπν. (Μάν.): Τὸ χωρὶό μας εἶναι
ἀποσκιερό, ὁ ἥλιος τὸ λέπει πολὺ ἀργά. Ἀποσκιερὴ Μάνη
(ἡ κατὰ τὴν δυτικὴν πλευρὰν τοῦ Ταῦγέτου Μάνη κατ'
ἀντίθεσιν πρὸς τὴν προσηλιακὴν Μάνη, ἥτοι τὴν ἀνα-
τολικήν). Ἀποσκιεροὶ Μανῖαιτες (οἱ κάτοικοι τῆς ἀποσκιερῆς
Μάνης). || Ἄσμ.

Ὅλοι καλῶς κοπιᾶσατε, | παππᾶδες μου και λαϊκοί,
ἀπὸ τῆς Μάνης τὰ χωριά, | προσηλιακά και ἀποσκιερά
Μάν.

Μὲ προζηλεύασι πολλοὶ | Νικλῖανοι και ἀχαμνόμεροι,
προσηλιακοὶ και ἀποσκιεροὶ
(προζηλεύασι = ἐζήλευον πολὺ) αὐτόθ. Ἀντίθ. ἀνατολι-

κὸς Α 1, προσηλιακός. Ἡ λ. και ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ.
'Αποσκιερὴ ἡ, Πελοπν. (Γύθ.) Ἀποσκιερό τό, Πελοπν. (Μάν.)
Συνών. ἀποσκιαδερός.

ἀποσκίζω πολλαχ. ἀποδκίζω Πόντ. (Κερασ. Οἰν.)
'ποδ-δίζω Κύπρ.

'Εκ τοῦ ἀρχ. ἀποσχίζω.

1) Μεταβάλλω τι εἰς ράκη, σχίζω ἐντελῶς πολλαχ. και
Πόντ. (Κερασ. Οἰν.): Ὅσθ ν' ἀποσκίσω τὰ ξύλα θὰ βραδυάση.
Τραύιζε τραύιζε ἀπόσκισε τὸ φόρεμα πολλαχ. Βάζει ἕναν
ἄλλο και τ' ἀποσκίζει Ἀστυπάλ. Ἀσ' σὸ θυμὸν αἰτου ν' ἀπο-
δκίσκεται (θὰ σχίσῃ τὰ ἐνδύματά του) Οἰν. 2) Ἐπὶ τῆς
πανσελήνου, ἀρχίζω νὰ ἐλαττοῦμαι, νὰ ἐκλείπω Κύπρ.:
'Επόδ-θισεν τὸ φεγγάριν. 3) Ἐπὶ ἀτμοσφαιρικῆς κατα-
στάσεως, μεταβάλλομαι εἰς τὸ καλύτερον, εὐδιάζω Κύπρ.:
'Επόδ-θισεν ὁ τῶαιρός.

ἀπόσκιος ἐπίθ. Πελοπν. (Αἶγ. Λιγουρ.) ἀπόσκιος ὁ,
Κύθηρ. ἀπόσκιους Ἡπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) Σάμ. ἀπόσιτους
Κυδων. Λέσβ. 'πόσκιους Ἡπ. ἀπόδκους Ἰμβρ. ἀπό-
σκιο τό, Ἡπ. Κρήτ. (Σητ.) Πάρ. Πελοπν. (Ἀνδρουσ. Ἀργ.
'Αρκαδ. Βυτίν. Γορτυν. Δημητσάν. Καλάβρυτ. Κορινθ.
Λακων. Λάστ. Μάν. Μεσσ. Τρίπ. Φεν. κ.ά.) ἀπόσιτοιο
Πελοπν. (Τρίκκ.) ἀπόσκιον Εὐβ. (Ἀγία Ἀνν.) Θεσσ.
(Ζαγορ. κ.ά.) Ἡπ. (Πρέβ.) Μακεδ. (Χαλκιδ.) Σκόπ. Στε-
ρελλ. (Αἰτωλ. Ἀράχ. Εὐρυταν. Καλοσκοπ.) ἀπότσα ἡ,
Τσακων. ἀπότσα ἡ, Τσακων.

'Εκ τῆς προθ. ἀπὸ και τοῦ οὐσ. σκιά.

1) Ἀποσκιερός 1, ὁ ἰδ., Ἡπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) Πελοπν.
(Αἶγ. Λιγουρ.): Ἀπόσκιο σπῖτι - δωμάτιο Αἶγ. || Φρ. Ἀπό-
σκιο δεντρί (τὸ ρῖπτον βαθεῖαν σκιάν) Λιγουρ. || Ἄσμ.

Μὰ ἡῦρε ἕνα δεντρί, δεντρί πυκνὸ και ἀπόσκιο.

2) Οὐσ., σκιά Ἰμβρ. Κυδων. Λέσβ.: Εἶδι τὸν ἀπόσιτον
τ'ς κονπέλλας, θάρει ποῦς ἦδαν ἡ θ' κός τ'ς γ' ἀπόσιτους Λέσβ.
Εἶδα δὸν ἀπόδκον τ' ἀπ' σάλιπι κι παρατρόμαξα Ἰμβρ. Πέρασι
ἕνας ἀπόδκους, ἀμ' ποῖος ἦδα δὲ γατάλαβα αὐτόθ. Φουβᾶτι τὸν
ἀπόσιτον τ' Κυδων. β) Πληθ., ἡ σκιά τοῦ βουνοῦ ἐπὶ
τῆς ἀντιθέτου κλιτύος πρὸς τὴν θέσιν τοῦ ἡλίου Πελοπν.
(Μάν.): Εἶναι τ' ἀπόσκια 'ς τὴν κορ'φή τοῦ βουνοῦ (ὅταν
δηλ. ὁ ἥλιος εἶναι εἰς ἱκανὸν ὕψος ἀπὸ τοῦ ὀρίζοντος).
'Εφύγασι τ' ἀπόσκια (ὅταν ὅλη ἡ πλευρὰ ἡλιαίζεται). Ἄμα
θὰ πάσι τ' ἀπόσκια 'ς τὸν ἀγρεμὸ (εἴτε ἐλαττουμένης τῆς
σκιάς εἴτε αὐξανομένης). Ἡρθασι τ' ἀπόσκια 'ς τὴ χώρα
(δηλ. κλίνοντος τοῦ ἡλίου πρὸς τὴν δύσιν). γ) Πληθ.,
ἡ σκιά ἰδίᾳ ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς κλιτύος τοῦ βουνοῦ ἡ τοῦ
λόφου ἡ κατὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου σχηματιζομένη και
ἀκολουθῶς ἐκτεινομένη, συνήθως μετὰ τῶν ρημάτων
γέρονω, ἔρχομαι, παίρνω, πέφτω, σκαλώνω Ἡπ. Πελοπν.
(Γορτυν. Καλάβρυτ. Κορινθ. Λάστ. Μάν. Μεσσ. Φεν. κ.ά.)
Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀράχ. Καλοσκοπ.) Τσακων.: Γεῖραν τ' ἀπό-
σκια ἡ ἔγειρε τ' ἀπόσκιο (ἐκλινε ὁ ἥλιος πρὸς τὴν δύσιν)
Καλάβρυτ. Κορινθ. Τὸν βράδ' ἄμα γέρον' τ' ἀπόσκια, σαρών' νι
μέσ' 'ς τὸν σπῖτ' Αἰτωλ. Ἐγείρκαί τ' ἀπότσα (ἐγείρανε τ' ἀπό-
σκια) Τσακων. Ἐρχονται τ' ἀπόσκια Μάν. Ἀμὰ ἔρθουνε
τ' ἀπόσκια, θὰ πὰ τὴ γίδα 'ς τὸ λόγγο Μεσσ. Ἐδῶ ἐρχόνται
γρήγορα τ' ἀπόσκια Φεν. Πῆραν τ' ἀπόσκια Ἀρκαδ. Ἐδῶ πῆρε
ἀπόσκιο Καλάβρυτ. Ἐπισαν τ' ἀπόσκια (ἐσκιάσθη ἡ πλαγιά
τοῦ βουνοῦ) Καλοσκοπ. Σκαλώσανε τ' ἀπόσκια Μάν. Ἐκιοῦβε
ἴαν ἀπότσα (ἐκοιμήθη εἰς τὴν σκιάν) Τσακων. || Ἄσμ.

Γεῖραν τ' ἀπόσκια γείρανε, Δουλούδου μ', 'ς τὴν αὐλή σου
Αἰτωλ. Ἀράχ.

Γεῖραν τ' ἀπόσκια γείρανε μέσ' 'ς τὸ τζαμί τοῦ Λάλα
Πελοπν.

